

Laura Baban

Trei pe un tandem

33 de zile, 1111 km, o călătorie

EDITURA CARTEX

OPT PICIOARE, DOUĂ ROTI ȘI 33 DE ROMÂNI CARE AU „CUMPĂRAT” ZILE PE TANDEM

De ce? Pentru că ne-a fost dor de țara noastră, pentru că n-avem toate țiglele pe casă și-n plus, 33 de oameni ne-au împins de la spate și au „cumpărat” zilele noastre de pedalat pe drumuri românești.

Cea mai înduioșătoare parte a acestui proiect este că ne-au sărit oameni în ajutor! Echipa care s-a adunat pe tandemul nostru: Valentin Acatrinei ne-a făcut site, Maria Dinu a lucrat la logo, Andrei Boroșanu și Mihaela Horecica ne-au ajutat să aducem tandem de la Stuttgart cu mașina, Gabriela Obeada ne-a tradus scrisorile în spaniolă, Diana Dreams Factory ne-a făcut „chitanțe” handmade pentru oamenii care vin cu noi pe tandem. Au „cumpărat” o zi pe tandem: Liuța și Adrian Baban, Dana Sandu, Mihaela Ciobanu, Diana Flutur, Dana Cirisoiu, Matei Psatta, Ciprian Lazarovici, Ana Popescu, Andreea Husarencu, Nicoleta Stoian, un anonim, Evelina și Andrei, Loredana Dumitru, Luminița Lem, Steluța, Corina Pandrea, Rodica Mihai, Dana Georgiana, Andreea Miron, Anca, Oana, Bianca, Floricica, Corina Iulia, Oana Alexandra Jipa, Laura Forro, Monica Baican și Cerasela.

Ei sunt oamenii fără de care acest proiect nu ar fi existat! Le mulțumim de mii de ori și încă o dată!

„Suntem alături de voi orice vă trece prin cap. Vrem, eu și mama, să cumpărăm o zi din călătoria voastră, dacă ne puteți promite c-o să aveți grijă unul de altul. O să venim, oriunde sunteți, să ne întâlnim pe drum într-o duminică!” – tata

„Salutare! Of course că vreau și eu o zi, Laura ☺ So, keep me one! Abia aștept să văd care vor fi locurile vizitate în ziua aia de voi, pentru că planific musai să revăd/văd locurile alea și eu anul ăsta. Muuuult succes!” – Mihaela

„Bună, Laura! Te urmăresc cu mare drag, am citit cărțile minunatului Tic și vreau să-ți spun că vreau să fac parte din povestea ta. Vreau să cumpăr kilometri dintr-o zi a aventurii voastre. Vreau să «mă luați cu voi». ☺ Vă iubesc! E cel mai frumos cadou pe care puteam să mi-l fac de ziua mea care va fi pe 2 aprilie. Nimic nu e întâmplător... Chiar acum îi povesteam fetiței mele că, atunci când eram mică și mergeam în vacanță la țară la bunici, îmi plăcea să colecționez pietricele, aveam cutiuțe întregi cu pietricele, le alegeam pe cele care mi se păreau frumoase, fine, deosebite. Ce să vezi... acum voi primi o pietricică de la Tic. ♥ Ce-mi place povestea asta minunată care e pe cale să înceapă... și ce mult mă bucur că voi face parte din ea! Vă pup, seară frumoasă!” – Dana

„Lauraaaa... Vrem și noi!!!! pe tandem! Măcar virtual, așa că m-am gândit să donăm și noi ceva din Făbrica de Vise pentru noua voastră aventură!!!” – Diana Dreams Factory

„Bună seara, Laura, Andrei și Tic! Mi-aș dori să fiu una din restul de 28 de persoane. Se poate? Vă pup cu drag! Și pe Tic îl jumulesc și-l pup pe năsul umed!” – Dana cu Camelii

„Bună, Laura, m-am gândit să-i cumpăr lui fi-miu, Matei, o zi pe tandem hehe. Tic-tac, tic-tac, să vină luna mai!” – Sorin

„Îmi place foarte mult proiectul vostru, vreau cinci zile. Și vă pun la dispoziție camera mea GoPro Hero 4 și niște powerbank-uri pentru cât durează toată treaba. Mi-e drag de voi!” – Ciprian

„Bună. ☺ «Cumpăr» și eu o zi pentru fiul meu care împlinește anii chiar în luna mai, când voi sunteți pe drum. Vă cam ador așa în tăcere și mi se pare cam extraordinar de

magic proiectul nou. ☺ Mă bucur tare, tare pentru tine și pentru plodul meu.” – Anama

„Bună Laura. Am și eu un mic Tic (pe numele lui Alfie) ☺ și amândoi de fapt „amântrei” (eu, Alfie și mama – care este un mare, mare fan) suntem interesați să contribuim la marea voastră aventură. Faceți un lucru foarte frumos! Mai ales că este implicat și minunatul și cel mai important membru al familiei!” – Andreea

„Lauraaaa... vreau să pun și eu umărul! E o nebunie ce faceți, dar e așa frumoasă! Îmi sunteți superdragi, nu mă pot abține. Să vă antrenați în fiecare zi și abia aștept să aud vești de la marginea drumului!” – Nico

„Laura, îmi doresc să sprijin proiectul vostru! Să rămâneți mereu tineri și frumoși ca acum! Și nu-mi mai mulțumi, faceți o poveste frumoasă, ăsta este rolul vostru. Noi visăm prin voi! E ca un film bun, știi... Pe care îl privești cu emoție de fiecare dată când te uiți la el, deși e a mia oară.” – Diana

Un singur cuvânt explică totul: tandem. O altă metaforă care înseamnă „împreună”. Noi, noi toți care am crezut în acest proiect. Nu înseamnă doar trei pe-o bicicletă cu patru pedale, înseamnă toți oamenii alături de care, mână de la mână, am reușit să vedem România, s-o simțim, s-o fotografiem, s-o punem pe hârtie, s-o imprimăm și să-i dăm aripi să plece în lume. Înseamnă că pe tandemul nostru nu am fost doar trei, ci toți!

A fost frumos, ceva nemaifăcut, nemaiscris, nemaipedalat. Țara noastră văzută prin alți ochi. Ochii mei de scriitor. Ochii lui Andrei de fotograf. Ochii lui Tic, cel mai viteaz cățel din lume.

Doi tineri pe-o bicicletă care-i mișună prin cotloane, care-i caută potențialul uman și vizual. Doi tineri și-o mână de prieteni care-i ajută să-și îndeplinească visul. O altfel de carte, despre o altfel de țară, privită printr-o altfel de lentilă.

Tic

Tic este un câine profund fericit. E un plimbăreț și un nătăflet, ți-e mai mare dragul să-l iei cu tine peste tot. Merge în coșul bicicletei, merge pe motor, merge cu trenul, cu rulota, cu vaporul, cu căruța, cu mașina, cu autobuzul, cu feribotul, cu sania, cu skateboard-ul și cu placă de surf. E cel mai bun tovarăș de drum și personajul principal din primele trei cărți scrise de Laura, trei volume care îi poartă mândre numele: „Domnul Tic”. Un fel de D-I Goe cuminte.

Este, deși nimeni nu i-a cerut asta, cățelul perfect. L-am fi iubit și dacă ar fi fost doar Tic, dar el e SuperTic. Acum, iată, va locui o lună pe-un tandem. Pentru că-l vrem alături tot atât de mult pe cât vrea și el (la orice oră, zi ori noapte) să ni se alăture. Se strecoară pe ușa, tropăie pe scări și bătaie din picioare să-l zvârle careva în coșul bicicletei. Dacă se pleacă, atunci vine și el!

Într-un fel anume... îi datorăm atât de multe.

Andrei

Locuiesc în Konstanz, Germania, unde lucrez ca fotograf. Din '91, anul în care m-am născut, a trebuit să aștept 13 ani ca să mă sui pentru întâia oară pe două roți. Era bicicleta bunicului, o „Dunărea”. De atunci m-am îndrăgostit de mersul pe bicicletă și am încercat pedalatul în mai multe feluri: mountain biking-ul, datul pe BMX și de o vreme încoace m-am chitit pe touring-ul pe bicicletă.

Să vezi peisaje și locuri în ritm de pedale este o cu totul altă trăire. E ca și cum ai citi o carte vs. a te uita la un film. Drumul curge, iar eu, după mii de kilometri pedalați, tot nu mi-am potolit curiozitatea să aflu răspunsul la întrebarea: „Oare ce voi vedea după curba următoare?” Și atunci o cotesc la dreapta ori la stânga, scot aparatul și mă simt dintr-odată cel mai bogat om de pe planetă.

Tandemul

După ce ne-am stors creierii în jurul ebay-ului timp de trei săptămâni, ne-am găsit într-un final tandemul! Am mers 170 de km până în Stuttgart să-l luăm acasă. E un Schauff de oraș fabricat pe la începutul anilor '90. Noi l-am băgat prin păduri, drumuri cu bolovani, cărări cu rădăcini și văi cu dâmburi și hopuri. A rezistat! Este made in Germany, cu cadru și furcă de oțel, foarte flexibile.

N-o să vă mințim, o fi el un tandem frumos, a rezistat la teste, dar nu este perfect pentru călătoria noastră. Ne e un pic frică. Este folosit puțin și perfect funcțional, fără joc pe la rulmenți. Prin hârtoapele din România există riscul să se rupă furca sau să ne trezim că s-a îndoit o jantă. Avem noi încredere în priceperea neamțului, dar când vezi piesele-i finuțe și când te gândești că va fi încărcat cu peste 200 de kile....

Asta e. Ne punem toți sacii în căruța lui și apoi vom vedea.

Specificații:

Cadru: Schauff St. Petersburg

Furca: Schauf CrMo, cuvete cu filet

Șei: Brooks B17 față, Flyer S în spate

Angrenaj: Shimano Deore, 3 foi

Jante: Mavic module 4 NE cu 36 spițe în față, 48 în spate

Cauciucuri: Schwalbe Marathon 28x1.4

Butuci: Față Shimano, în spate un butuc special pentru tandem cu frână pe tambur

Deraior spate: Shimano XT/ pinioane pe filet Shimano

Tourney 13-34T, 7 viteze; deraior față: Shimano LX

Frâne: Măgura evolution hidraulice + frână pe tambur acționată din spate

Ghidon: 700mm de dirt

Lumini: Far Fuxon F40, dinam pentru cauciuc

Portbagaje: aluminiu față/spate

Pedale: Shimano

Lanțuri: Shimano 7 viteze

DRAGĂ TIC, ANDREI ȘI LAURA,

Vă scriu scrisoarea asta la fix un an de când ați încheiat cea mai periculoasă și cea mai frumoasă călătorie din viața voastră. Visul s-a născut într-o noapte, 10 spre 11 martie, noaptea aia în care stăteați cocoțați cu fundul pe perne punând la cale aventura voastră. În noaptea aia n-ați dormit niciunul, aveți multe de pus la punct. Ați fi sărit în șa chiar atunci și ați fi plecat în România. Care șa? Când? Cum? Cât? Cu cine?

Știați răspunsul doar la ultima întrebare.

Vă priveați în ochi, vorbeați unul peste altul, râdeți, socoteați. V-ați lăsat ușor prinși în îmbrățișarea visului, la lumina veiozei, cu Tic dormind cu burta în sus. O lună de pedalat prin România, pe tandem, voi trei. Atât. Genial, nu-i așa? Atâta doar că pe atunci n-aveați nici tandem, nici echipament, nici bani, nici nimic. Doar niște zile „în stoc”, entuziasm, un condei, un aparat foto, un cățel și... mult, foarte mult curaj.

Eu, acum, cea care deja le-a trăit pe toate astea, știu cum a fost. Voi nu aveți atunci nicio idee și, zău, mă cuprinde o puternică înduioșare amintindu-mi cât de naivi erăți.

Ați vrut să înțelegeți viața așa cum o simțeați? Ați vrut să creșteți într-o lună cât alții în zece? Ați vrut să puneți un zâmbet pe fețele oamenilor? Ați vrut să învățați să vă luați rămas-bun?

Ori poate ați vrut să vă puneți la încercare sufletul, care la sfârșit, ori ar fi ieșit mai tare, ori s-ar fi nimicit?

Adevărul este că nu știu ce-ați vrut, știu doar că v-a ieșit.

Ați crescut mult pe drum. Ați devenit un pic mai isteți și un pic mai tari la trup. Ați trecut prin întâmplări care v-au cântărit firea, ați dat-o uneori în bară în felul vostru specific și-ați fost mereu împreună, 24 de ore, 33 de zile. E foarte mult timp petrecut pe opt picioare și două roți.

LAURA,

Îți amintești răsăritul acela din ultima zi a călătoriei când dormeai pe podeaua trenului doar cu sacul de dormit și cu Tic în brațe? Cu câteva luni în urmă, lângă un răsărit asemănător, stătea în fotoliul tău din Germania, căpătat de la nemți. Ți-era frică, nu mai voiai să pleci nicăieri.

Dar fotoliul tău nu avea pedale. Și în fotoliu nu te bate ploaia, nu te arde soarele, din fotoliu nu vezi nimic nou. Ai învins frica de-a pleca la drum chiar dacă nu aveai răspunsul la toate întrebările, chiar dacă nu înțelegeai întru totul ce avea să se întâmple.

Germania nu e România, nicio altă țară nu va putea fi vreodată „acasă”. Dacă rămâneai în fotoliul acela, nu l-ai fi cunoscut niciodată pe domnul Benone care v-a lăsat să vă puneți cortul în șura cu fân, nu ai fi mângâiat niciodată în Vatra Dornei cei șapte pui de Akita abia fătați, n-ai fi dormit la poalele Carpaților lângă șina de tren unde din două în două ore treceau huruind, parcă drept prin mijlocul frunții, roțile vagoanelor, n-ai fi cântat versurile lui Tudor Chirilă pe plaja pustie din Vama Veche, n-ai fi găsit un câmp cu milioane de maci, nu l-ai fi cunoscut pe Ted, pe Radu, pe Rot, pe doamna din satul Bunești care a crescut 14 copii, n-ați fi plâns îmbrățișați în cea mai mare furtună care s-a abătut peste Dobrogea, n-ai fi știut niciodată cât de sâsăită e Andreea sau cum o prietenie se poate strecura atât de ușor în suflet într-o cabană așezată pe un deal numit Fața cu Dosul Zâmbroaiei.

Ai țâșnit din fotoliu și te-ai urcat călare pe tandemul cumpărat de la Stuttgart. După nici cinci minute ai sărit din șa, mușcându-ți buza de ciudă. Ți-a fost greu să te obișnuiești cu pedalele care nu te ascultau, cu faptul că nu vedeai nimic în față. Dintr-odată nu știai când faceți

Respect pentru oameni și cărți

dreapta, când faceți stânga, când ocoliți o groapă ori treceți drept prin ea, când e deal sau când e vale. E greu să accepți că nu ai controlul, așa cum lui Andrei i-a fost greu să preia tot controlul. Însă ai învățat repede să nu te lași învinsă de lucrurile pe care nu le mai puteai face, ci să te bucuri de noile libertăți pe care le aveai. Acum puteai să îți arunci ochii în stânga și-n dreapta, puteai pedala fără mâini, puteai să-ți odihnești fruntea pe spatele lui ori să-l gâdili când te necăjea.

„Știi, e primul lucru pe care îl cumpărăm și pe care-l putem folosi numai împreună. Adică, un tandem... e ca o cameră cu două paturi. Nu-ți iei așa ceva dacă ești singur. Ai nevoie de celălalt.“

TICUȚ,

După aventura asta te putem promova în funcția de super-cățel. Erai obișnuit să mergi pe bicicletă, pe motocicletă, pe vapor, în căruță și-n orice mijloc de transport. Dar să locuiești pe un tandem... pe asta încă n-o făcusei. Să-ți spun drept... nici eu. Însă tu n-ai pus nicio întrebare, te-ai îngrămădit în coșul din față și-ai fost gata de drum. În termenii tăi, totul e mai simplu.

Bagajul ți l-am făcut eu: o geacă de ploaie, un iepuraș de jucărie, câteva recompense și-o pungă de mâncare. Crăntănelele de acasă s-au terminat repede, și-apoi te-am hrănit cu ce am apucat. Îmi cer iertare pentru toate zilele în care ai mâncat pliculețe de hrană pentru pisici pentru că doar asta se găsea de cumpărat la alimentarele din sate.

Nu te-ai supărat. Erai prea ocupat să te bucuri de fiecare câine nou, de fiecare om care te-a mângâiat, de fiecare petec de pământ cu felurite mirosuri. Te bănuiesc că ai fost foarte fericit pe tandem. În fond, am locuit sub cerul liber timp de o lună. De când îți doreai tu asta?

– Andrei, plouă?

– Nu, cred că te-am scuipat eu.

ANDREI,

Asfaltul, soarele, oamenii, discuțiile noastre interminabile, vorbeam ca două babe, de când răsărea soarele și până apunea, apoi, în cort, mai vorbeam un pic până adormeam. Certurile, apa din bidon, pajiștile pe care zburda Tic, pune cortul, împachetează cortul, fă poză, stai pe-o bordură și împarte un cidru, răspunde-i mamei la telefon, hai să ne îmbrățișăm, „unu, doi, trei șiiii...”, în seara asta unde dormim?

Și apoi iar. Bagaje, soare, ploaie, oameni, asfalt.

Îți amintești când m-ai întrebat cu zece zile înainte să pornim dacă aș pleca acum-acum? Ți-am spus că da. Alt răspuns nu mi-a venit în cap. Am strunit tandemul cel lung, care se arcuia ca o pânză de fierăstrău la orice schimbare de direcție.

Am vrut să creăm împreună ceva frumos. O poveste într-o vară. Am transpirat, am râs, am plâns, ne-am făcut prieteni, am căscat gura, am intrat în vorbă cu oamenii și-am învățat câteva lucruri noi despre lume. N-a fost ușor, dar cine a zis că trebuia să fie?

DRAGĂ DARIA ȘI CAYA,

Am fost cam morcoviți în ultimele zile. Dar în dimineața de 5 mai ne-am trezit ca-ntr-o dimineață de Crăciun, plus ziua mea, plus ziua lui Andrei, plus ziua de salariu, plus Anul Nou. Cântam! Amândoi. „Ne bem cafeaua și plecăm!” Cinci cuvinte care au sunat atât de natural, de parcă asta făceam în fiecare zi. Dar nu. Ziua asta anume a fost visată și răsvisată îndelung. A fost ziua pentru care ne-am întors lumea cu picioarele-n sus, doar-doar se va întâmpla.

Și iată-ne! O trăiam! Ne-am împachetat ultimele lucruri, am îndesat niște sandviciuri și câteva bucăți de pască pe unde-am mai avut loc în bagaj, am râs de Andrei când bunica lui mai voia să-i pitească și două felii de cozonac în buzunarul gecii, am verificat încă o dată dacă avem totul, l-am vârat pe Tic în coșul lui și-am fost gata de drum. Astăzi pornim spre Mănăstirea Neamț, la 55 de km depărtare.

O îmbrățișare bunicii, o îmbrățișare mamei lui Andrei, o poză în fața casei unde a locuit Ion Creangă pe când învăța la școala de catiheți din Fălticeni, apoi gata. Am pornit. Doar noi și drumul.

Avântul ne-a ținut doar vreo douăzeci de minute, că ne-am și oprit. Eram doi saci de emoții și stres. Am sărit de pe tandem, ne-am așezat pe un trotuar și-am așteptat să ne revenim. Tot ce trăiserăm în ultima lună se aduna parcă acum în coșul pieptului, gata să-l spargă. Tandemul dol-dora de bagaje ne părea nefamiliar, șoseaua făcea pe nebuna, numai dâmburi și vălurele, iar mașinile treceau vijelios pe lângă noi, mult prea aproape, mult prea grăbite și uneori mult prea mari. De camioane mi-era cel mai frică. Știam că trebuie să ne obișnuim, dar pentru moment ne simțeam ca trei pui de vrabie căzuți din cuib.